

A népszerű NETFLIX-sorozat alapján

SABRINA

HÁTBORZONGATÓ KALANDJAI

Boszorkányszezon

finep
selection

SARAH REES BRENNAN

SARAH REES BRENNAN

SABRINA

HÁTBORZONGATÓ KALANDJAI

Boszorkányszezon

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

VALAMI GONOSZ

ALÁNYT SZEPTEMBER ELEJÉN LÁTTUK AZ ERDŐ SZÉLÉN. A piros sportkocsija ott állt a fák alatt, és zöld kabát volt rajta. Úgy nézett ki, mint egy autóreklám, amelyik bármelyik fiút rá tudná venni a vásárlásra.

Én sem vagyok rossz. Hilda nénikém szerint olyan helyes vagyok, mint egy bogár füle, és őszintén úgy gondolja, hogy a bogarak imádni valók. Magamban még gratuláltam is volna a lánynak, amiért az anyatermészet kegyes volt hozzá, aztán továbbsétáltam volna anélkül, hogy még egy pillantást vessek rá... ha a pasim nem néz rá anynyiszor.

Harvey éppen hazakísért az iskolából. Siettünk, mielőtt még észrevette a lányt, mert kezdett fújni a szél. Egy széllökés láthatatlan korbács módjára suhintott körénk. Figyeltem, ahogy az első levelek lehullanak a fákról a hirtelen támadt gyönyörű, zöld forgatagban. Úgy csillogtak a levegőben, mint a smaragdeső. Hiányérzet hasított belém. Olyan közel volt a nyár vége!

Vastag, szürke felhőtakaró gomolygott a fák fölött. Greendale-t szem elől tévesztette a napfény, és átadta az árnyaknak. Korán leszállt az este.

Megböktem Harvey-t, és igyekeztem nyugodt hangon megszólalni:

– Jó csaj, de meg lehet fagyni idekint.

– Hé, ő hozzád képest semmi! – felelte Harvey. – A kocsi viszont szép.

– Persze, szóval a kocsit nézted.

– Igen, azt! – tiltakozott Harvey. – Brina!

A szél folyton belekapott a dzsekimbe, ahogy átszaladtam a frissen lehullt leveleken, mintha szellemek lettek volna, amik próbáltak felhívni magukra a figyelmemet. Harvey még mindig nevetve és tiltakozva utánam eredt. A zöldbe öltözött lányt magunk mögött hagytuk.

Harvey, Roz, Susie és én már az iskola legelső napján összebarátkoztunk úgy, ahogy a gyerekek szoktak: idegenek voltunk egymásnak az első becsengetéskor, aztán ebédszünetben már lelki társak. Az emberek azt mondták, hogy egy fiú egyszer csak nem akar majd lány játszótársakat, és ahogy felnövünk, el fogjuk veszíteni Harvey-t. Nem így történt.

Világéletemben szerettem Harvey-t, és szinte ugyanolyan régóta tetszett is nekem. Vele csókolóztam először, soha nem is akartam mással.

Emlékszem, hogy egyszer osztálykirándulásra mentünk a greendale-i erdőbe, ahol találtunk egy elhagyatott kutat egy pataknál. Harvey annyira izgatott lett a felfedezéstől, hogy leült a patak partjára, és egyből lerajzolta a kutat. Megkockáztattam egy pillantást vetni rá, ahogy sötét hajával odahajolt a jegyzetfüzete fölé. Őt kívántam

magamnak, csak nem volt pénzermém, amit beledobhattam volna a patakba. Amikor pedig megpróbáltam beledobni egy követ, elvitettem.

Tél volt, amikor Harvey megkérdezte, hogy akarok-e vele moziba menni. Odaérve ledöbbsentem, hogy csak ketten vagyunk a teremben. Annyira izgultam, hogy a mai napig sem tudom, miről szólt az a film. Csak arra emlékszem, hogy összeért a kezünk, amikor egyszerre nyúltunk pattogatott kukoricáért. Egyszerű, buta kis dolog volt, mégis bizsergetett az érintése. Felém nyúlt, hogy megfogja a sós kezemet. Olyan forróság öntött el, hogy arra gondoltam: *a boszorkányok is biztos így égnék.*

A legélénkebb emlékképem arról az estéről az, hogy hazakísért, majd a kapuhoz érve fölém hajolt, és megcsókolt. Behunytam a szememet.

Lágy volt a csókja. Meglepődtem, hogy az almafák nem változnak át vöröslő rózsabokrokká.

Onnantól kezdve Harvey és én kézen fogva jártunk a suliban, mindennap hazakísért, és eljártunk randizni. De sohasem hoztam fel a témát, hogy „hivatalosan” is együtt vagyunk-e, barát-barátnő formában. Mások úgy hivatkoztak rá, mint a barátomra, én viszont még soha... még nem.

Félek, hogy elveszíthetem, ami eddig megadatott. A családom folyton azt mondja, hogy nem tarthat sokáig.

És félek, hogy nem érzi ugyanazt, amit én érzek.

Tudom, hogy tetszem Harvey-nak. Tudom, hogy soha nem okozna nekem fájdalmat. De azt akarom, hogy úgy zakatoljon a szíve, ha meglát, mintha valaki bebocsátást követelne a lelkébe. Eszembe jut, hogy talán beérte valami biztonságos és ismerős dologgal, ezért az „örökkön örökké” csajszii helyett a szomszéd lányt választotta.

Néha azt akarom, hogy úgy nézzen rám, mintha varázslatos lennék.

Félig *tényleg* varázslatos vagyok, végül is.

Harvey csókkal köszönt el a kapunál, mint mindig. Persze, néha bejön köszönni, de amúgy távol tartom egymástól a barátaimat és a családomat.

Becsuktam az ajtót, és elindultam a folyosón terjengő mennyei édes illat felé.

– Hazaértél, Oposzum? – szólt ki Hilda néni a konyhából. – Lekvárt csinálók! A kedvenc dolgaidat tettem bele a kertből: szamóca, szeder, mókusszem...

– Ne! – kiáltottam fel. – Ezt már megbeszéltük, Hilda néni!

Szörnyülködve álltam meg a konyhaajtóban, mint akit elárultak. A fekete kovácsoltvas tűzhelynél állva vérszínű lekvárt kavargatott az egész tűzhelyet elfoglaló kondérban. Rózsaszín kötényt viselt, CSÓKOLD MEG A SZAKÁCSOT! felirattal.

Rám kacsintott.

– Mennyei, majd meglátod.

– Az biztos, hogy meglátom – válaszoltam. – A kérdés csak az, hogy a lekvár is meglátja-e.

Hilda néni szelíd, kedves arcára szelíd és kedves döbbenet ült ki.

A családom nem igazán értett a halandókra jellemző ízléshez. Kiskoromban Zelda nénikém hosszú és eredménytelen beszédeket tartott arról, hogy milyen táplálók a kukacok, és hogy Svájcban vannak éhező fiatal boszorkányok.

Hilda néni – aki sokkal lazább, mint Zelda – mindig egy vállrándítással elfogadta a butuska halandó dolgaimat. Odasétált hozzám,

hogy kedvtelve meghúzza a hajamat azzal a kezével, amelyekkel nem a vörös foltos fakanalat tartotta éppen.

– Te finnyás kicsi lány! Sohasem akarsz megenni semmit, ami jó lenne neked. Talán ha majd a teljes erőd birtokában leszel, megváltozik a helyzet.

Még az otthonos, meleg és édes illatú konyhánkban is kirázott a hideg.

– Lehet.

– El sem hiszem, hogy mindjárt itt a tizenhatodik születésnapod – mosolygott rám Hilda néni. – Mintha csak tegnap segítettünk volna a világra Zelda nénikéddel. Olyan aranyos voltál vérrel és nyálkával borítva, a méhlepényed pedig milyen finom...

– Kérlek, hagyd abba! – szakítom félbe.

– Jaj, zavarba jöttél?

– Ööö, inkább hánynom kell.

– Gyönyörű és különleges pillanat volt. Szegény, drága édesanyád kórházban akart megszülni téged. El tudod képzelni? – Hilda néni megborzongott. – A kórház egészségtelen. Sohasem engednék egy olyan borzalmas helynek a közelébe. Már a legelejétől fogva a kedvenc kisleánykám voltál. Ígéretet tettem magamnak, hogy gondodat fogom viselni. És most nézzenek csak rád! Felnőtt a pici babám, és készen áll, hogy eladja a lelkét a sátánnak.

Hilda néni összecsuppentette az arcomat, aztán visszafordult a lekvárjához. Úgy dúdolgatott, mintha ez lett volna a világ legelegradóbb kilátása.

Ilyen az én családom: imádnak engem, még jobban imádnak zavarba hozni, állandóan azon rugóznak, hogy mit eszem, szigorúan veszik a tanulást, mindig a legjobbbat akarják nekem, és nagyon sokat várnak el tőlem.

Nem annyira különböznek bármelyik másik családtól. Kivéve, hogy a Sötét Nagyúr hívei.

Hilda néni dudorászása elhalkult.

– Nagy itt a csend. Zelda nénikéd éppen Blackwood atyával konzultál, úgyhogy csak hárman leszünk a vacsoránál. Hogy van az udvarlód?

– Hivatalosan nem a barátom... vagy az udvarlóm, de jól van – válaszoltam.

– Az jó – állapította meg Hilda álmatagon. – Aranyos fiú. Aggódok Harvey meg a bátyja miatt. Ha egy házban nincs anya, és egy rideg férfi az úr, annak a gyerek fizeti meg az árát.

Harvey gondolata általában jóleső érzéssel töltött el, de ezúttal nem.

– Hol van Ambrose? – kérdeztem a torkomat megköszörülve.

– Ó, az unokatestvéred fent van a tetőn. Tudod, hogy Ambrose imádja a nyári viharokat.

Felmásztam a padlásra, hogy megkeressem az unokatesómat.

Fekete volt az esti égbolt, a levegőben pedig falevelek cikáztak. A srác a meredek háztetőnk legszélén állva táncolt és énekelt az utolsó nyári szélnek. Egy kobra tekeredett a dereka köré, íves fejét pont oda téve, ahol az övcsatnak kellett volna lennie, aranyszínű szemei pedig úgy csillogtak, mint valami ékszer. Egy másik kobrát mikrofon módjára tartott a kezében, annak a pikkelyes farka a csuklója köré tekeredett. Egyenesen az agyarakkal teli, tátott szájába énekelt, miközben forgott és ringatózott, mintha a meredek tetőnk és az ereszcatornánk táncparkett lett volna. Ambrose együtt táncolt a

levelekkel, a széllel, az egész éjszakával. Úgy hullottak körülötte a levelek, mint a konfetti, a szél pedig úgy sziszegett, mintha ezer másik kígyó lett volna.

Tölcseért csináltam a kezemből, hogy elkialtsam magam:

– Hallottam már azt a szót, hogy *kígyóbűvölő*, de ez nevetséges!

Az unokatesóm megfordult, és mozdulatával együtt elcsendesedett a házunk körül süvítő szél. A kobraék illúziója is szertefoszlott.

Ambrose rám kacsintott.

– Elfogadom a képletes hasonlatot. Szó szerint. Üdv itthon, Sabrina! Milyen a gonosz kinti világ?

Kiskoromban mindig megkérdeztem, hogy Ambrose unokatestvérem miért nem jöhet ki az erdőbe játszani velem. Hilda néni elmagyarázta az értetlen hatéves fejemnek, hogy azért van a ház falai közé zárva, mert büntetésben van.

– Tudom, hogy igazságtalan a büntetése, Sabrina. Ezért még jobban kell szeretnünk őt, hogy ezt jóvátegyük – magyarázta nekem.

– Természetes dolog, hogy amikor tele van az ember fiatalos lelkesedéssel, akkor szereti az olyan kis csínytevéseket, mint például lányokat cukkolni, szekereket felborítani, matrózokat megfojtani, városokat leégetni, civilizációkat megsemmisíteni és a többi és a többi... A fiúk már csak ilyenek.

Ez még évekkel azelőtt történt, hogy megtudtam, mit csinált valójában.

Hilda néni mindig hajlamos volt elkényeztetni Ambrose-t. Nem az anyukája, hiszen Ambrose egy nagyon távoli unokatestvér. Hilda néni mégis Angliába költözött, hogy felnevelje, amikor kicsi volt, és szüksége volt valakire. Olyan sokáig laktak ott együtt – majdnem egy évszázadon keresztül –, hogy Hilda néni még mindig

angol akcentussal beszélt. Szinte láttam magam előtt, hogy megérkezik gondját viselni a pici Ambrose-nak, tele varázslattal és anyai gondoskodással, alászállva odafentről, mint valami sátáni Mary Poppins.

Az átok, ami Ambrose-t a ház falai közé zárta, több évtizeddel korábbi eredetű, mint ahogy én megszülettem. Mindig is itt volt nekem, úgy kísértett a házban, mint egy barátságos szellem. Kiskoromban ő volt az ideális játszótárs, mert segített, hogy a babáim maguktól mozogjanak, és a játékaim röpködjenek a szobában. Most, hogy már idősebb voltam, olyan volt, mintha az „éppen hogy csak rosszfű” bátyám lett volna, aki hajlandó egész álló nap pletykálni velem a fiúkról. Vagy éppen a lányokról, ha arra szottyant kedvem. Ambrose-nak mindegy volt.

Vállat vonva óvatosan elindultam lefelé a meredek tetőn, hogy odaálljak mellé.

– A világ lényegében ugyanolyan, mint mindig.

– Tényleg? Abból, amit én hallottam, úgy tűnik, hogy a világ változik. Klímaváltozás, varázslójogi aktivisták... borzalmasan hangzik – jegyezte meg sóvárogva. – Bárcsak én is megnézhetném magamnak!

– Nyugi, a városkánk kábé ugyanolyan, mint mindig. Greendaleben semmi sem változik.

Ambrose semmitmondón hümmögött.

– Mi bánt? – érdeklődött.

– Semmi.

– Nekem nem tudsz hazudni, Sabrina. Ahhoz túl jól ismerlek. Amúgy meg... – tette hozzá nyájas hangon – bűbájt szórtam rád, hogy ha hazudsz nekem, akkor lila lesz az orrod.

– Viccelsz!

– Azt mondd? – Ambrose elvigyorodott. – Hát, meglátjuk. De most meséld el, hogy mi bánt. Engedd ki az összes szellemet a palackból! Ambrose a csupa fül uncsitesó.

Haboztam. A tetőnkről ráláttam szinte az egész fákkal körülvett kisvárosra. Az erdő olyan hatalmas, sötét és mély volt, hogy megbor-zongtam. Ambrose átkarolt.

– A sötét keresztelőd aggaszt? Vagy a halandó barátaid? Várj, nem! Fogadok, hogy Harvey az.

– Miből gondolod, hogy Harvey? – kérdeztem élesen.

– Ráhibáztam. – Ambrose még szorosabban fogta a vállamat. – Hibátlan vagyok, és mindig találgatok. Tudom, mennyire kedveled. Bár ha megengedsz egy megjegyzést: nem mintha érteném, hogy mi vonz benne. Én kissé romlottan szeretem az aranyifjakat.

Oldalba böktem, mire felnevetett.

– Szóval mi van a fiúddal? A művészi búbánat fázisában leledzik? Te jó sátán! Remélem, nem kezdett el a múzsájának nevezni téged!

Megfontoltam a választ. Harvey néha megviseltnek tűnt, mint-ha túlságosan a szívén viselné a dolgokat, és túl sok mindent kelle-ne a vállán cipelnie.

– Néha szomorú. Az apja meg a bátyja is a bányában dolgozik, és az apukája erőlteti, hogy ő is vállaljon el néhány műszakot odalent. Az apja gyakran beszél a családi vállalkozásról meg a családi örök-ségről, de Harvey nem akar bezárva lenni odalent a sötétben.

– Jó hír Harvey-nak, hogy halódó iparág a bányászat – jelentette ki Ambrose, majd elgondolkodva hozzátette: – Bár a mi városunk-ban nem maradnak a dolgok halottak.

– Láttunk egy... annyira butának érzem magam, amiért elmon-dom, de láttunk egy nagyon szép lányt az erdő szélén. Eszembe ju-tott, hogy Harvey szerint vajon jobban nézett-e ki, mint én.

– Lehetetlen! – vágta rá Ambrose. – Nevetséges! Várj, lóttél képet arról a gyönyörű példányról? Mutasd meg, és én majd megmondom az igazat, bízz bennem. Vagyis hát... nem bízatsz bennem. De azért mutasd meg!

– Nagyon köszi! – Eltoltam magamtól az unokatesómat. – Sokat segítesz.

Mindketten leültünk a meredek tetőre. Ambrose kinyújtózta a lábát, én pedig átkaroltam a felhúzott térdemet.

– Gondolod, hogy talán hűtlen? – érdeklődött Ambrose. – Akkor majd átkot szórok rá, hogy úgy érezze, mintha szétolvadna a kórsa szeme.

– Nem! Dehogy szórsz rá átkot, Ambrose! – Felé fordultam, hogy lesújtó pillantást vessek rá.

Sötét tekintete még sötétebben csillant meg egy pillanatra, de aztán elvonult az árnyék.

– Persze hogy nem. Vicceltem. Csak egy mosolyra fakasztó és végképp ártalmatlan bűbajt szórnék rá, mert cukorfalat vagyok. Hát nem úgy nézek ki, mint egy cukorfalat?

Felvontam a szemöldökömet. Ambrose vigyorgott. Elhúztam a hüvelykujjamat a nyakam előtt, mintha azt üzenném, hogy akkor elvágom a torkát, mire ő a szívéhez kapott, mintha mélyen megbántottam volna.

– Szerintem... csak jó lenne, ha biztos lehetnék benne – folytattam. – Mindig is szerettem volna megtalálni a nagy szerelmet, mint ahogy anya és apa is megtalálta egymást. De a nagy szerelemhez az kell, hogy a másik viszonszeressen.

Anyukám halandó volt, apukám pedig Greendale egyik leghatalmasabb varázslója. El sem tudom képzelni, mennyire szerethette anyát, hogy elvette feleségül, és én megszülehettem.

– Létezik erre bűbáj, tudod. Van nálad egypár hajsza! Harvey-tól?

– Nem, nincs nálam hajsza! És nem, Ambrose, nem akarok *szerelmi bűbajt* szórní *a pasimra, az egyik legjobb gyerekkori barátomra*, mint valami totál pszichopata. De azért köszi, hogy megkérdezted.

A lehető legkomolyabb, *legzeldanénisebb* hangon mondtam ezt. Ambrose egy laza kézmozdulatot tett, mire úgy röppentek oda hozzá a falevelek, mintha tenyerére ereszkedő pillangók lennének.

– Nem szerelmi bűbájra gondoltam. Azokért én sem rajongok túlzottan. Túlságosan megkönnyítenek mindent, én pedig szeretem a kihívásokat. Te és én annyira helyesek vagyunk, Sabrina, hogy sérítés számunkra szerelmi bűbáj bevetését javasolni. De létezik egy varázslat, ami talán felnyitja a szemét, hogy lássa, milyen csodálatos vagy. A kamasz fiúk olyan vakok tudnak lenni! Hidd el, tudom. Én is egy voltam közülük.

Meg tudtam volna csinálni magam is. Képes voltam egyszerű bűbájokra. A nénikéim és Ambrose mindig szívesen segített. Kiskorom óta mindenre megtanítottak a mágia világából, amire csak tudtak. Latint és varázsigéket tanultam, amikor még pici voltam. Szertartásokat végeztem a jó szerencséért és az elveszett dolgok előkerítéséért. Annak tudatában nőtem fel, hogy muszáj vigyáznom a démonokkal, és barátságos szellemek segítségét kell keresnem. Megtanultam az erdő növényeinek tulajdonságait, és hogy melyiket lehet bájitalokhoz, főzetekhez használni. De akármennyit tanultam is, mindig azt mondták, hogy mindez semmi ahhoz képest, amit a sötét keresztelém után fogok tanulni, amikor elkezdek a Okkult Művészetek Akadémiájára járni.

– Csábító lehetőség – vallottam be.

– A csábítás már csak ilyen.

Ha megcsinálom a varázslatot, amit Ambrose javasolt, biztos lehettem volna Harvey-ban. Tetszett az ötlet, hogy Harvey elkerekedett szemekkel néz rám, minden másról megfeledkezve a világon. Nem maradt sok időm, de legalább a hátralévő időnkben nem kellett volna aggódnom miatta. Nagy nehezen számúztam a gondolataim közül ezt a víziót.

– Nem tudom – szólaltam meg végül. – Bűbájt szórni Harveyra semmi másért, csak a saját hasznomra? Ez nem tűnik helyénvalónak.

– Ahogy gondolod. Olyan jó kislány vagy... – jegyezte meg Ambrose. – Néha eltűnődöm, hogy lesz így belőled gonosz boszorka.

– Ja – suttogtam a szélnek olyan halkán, hogy még az unokatesóm se hallja. – Én is.

Ambrose felállt, és lesöpörte a csillogó kígyóbőrmaradványokat a fekete farmerjáról.

– Már későre jár. Muszáj gondját viselnem a néhai Mrs. Portmannek, aki a balzsamozó szobában vár rám.

A családkunk ugyanis temetkezési vállalkozást működtet. Még a boszorkányoknak is meg kell élniük valamiből.

Ambrose lehajolt, hogy gyengéden megérintse az államát. Amikor felemeltem a fejemet, ragyogó mosolyt villantott rám.

– Fel a fejjel, Sabrina! És szólj, ha meggondoltad magad a bűbájjal kapcsolatban.

Bólintottam. Ott maradtam fent a tetőn a viharral és a gondolataimmal. A fülemben csengett a „késő” szó. *Későre jár.* Mrs. Portmannek is *túl késő* már. A *késő* volt a legrémisztőbb szó, amit ismertem.

Késő nyár van. Még néhány hét, aztán túl késő lesz.

Egész életemben tisztában voltam azzal, hogy amikor betöltöm a tizenhatot, átesek a sötét keresztelőn, beírom a nevemet a könyvbe, és érett boszorkányként bekerülök az Okkult Művészetek Akadémiájára. Kiskoromban úgy gondoltam, hogy soha nem fog eljönni az a nap. Türelmetlenül be akartam teljesíteni a sorsot, amit a szüleim mindig is szántak nekem, hogy a nénikéim büszkék legyenek rám, hogy valódi boszorkánnyá váljak.

Halloweenkor van a születésnapom, és már közelgett a nyár vége. Régen nem jutott eszembe, hogy a boszorkánysorsom beteljesítése azt jelenti majd, hogy hátat fordítok a halandó életemnek. Most csak arra tudtam gondolni, hogy elveszítem a barátaimat, elveszítem Harvey-t, sőt még a matekórát is elveszítem a Baxter gimiben. Úgy éreztem, mintha a világ mindennap egy kicsit jobban kicsúszna a kezeim közül.

De attól még szerettem a mágiát. Szerettem a zsigereimben ébredő erőt és a kilátást, hogy még több lehet a birtokomban. Pont annyira szerettem, amikor egy bűbáj tökéletesen sikerült, mint amennyire utáltam csalódást okozni a családomnak.

Lehetetlen döntés volt, mégis meg kellett hoznom hamarosan. Soha nem gondoltam erre, amikor gyerekfejjel mágiáról ábrándoztam, vagy amikor Harvey megcsókolt a kapualjban.

Szerintem a lelkem mélyén még mindig azt hittem, hogy soha nem fog eljönni az a nap.

Olyan sok időt eltöltöttem abban a hitben, hogy a jövő egy örök-kévalóságra van tőlem. Még nem álltam készen arra, hogy elérkezzen.

AMI A SÖTÉTBEN TÖRTÉNIK

AKÜLÖNÖS ERDŐBEN VAGYUNK. Mi vagyunk a fák, akik ezer hold alatt ezüstössé váltak. Mi vagyunk a halott levelek susogása. Mi vagyunk a fák, amikre felakasztották a boszorkányokat. Az akasztáshoz használt fák tanúskodnak, a boszorkányok vérét magába szívó talaj pedig életre tud kelni. Vannak éjszakák, amikor szerelem, míg máskor halál tanúi vagyunk.

A zöldbe öltözött lány, akit a fiatal boszorkány látott, egy fiúra várt. Végül megérkezett hozzá a viharban. Sok pár ölelkezik a fáink között, de ők nem tették. A szerelmes randevúik gyakran szerelmi ci-vódással végződnek.

– Mondom, hogy hagyd itt ezt a fapados kisvárost, és gyere velem
– noszogatta a lány. – Los Angelesbe megyek. Sztár leszek.

A fiú kis bánatos mosollyal, a földet nézve válaszolt.

– Nem ezt mondja mindenki, aki Los Angelesbe indul? Hogy sztár lesz. Egyszer végre szeretném azt hallani, hogy valaki pincérkedni megy Los Angelesbe.

– Én legalább leszek valaki – csattant fel a lány. – Belőled mi lesz, ha itt maradsz? Egész életedben lúzer leszel?

A fiú felemelte a fejét, hogy hosszan rámeredjen.

– Azt hiszem, az leszek – felelte végül.

Azzal sarkon fordult, és zsebre vágott kézzel elment. A lány utánakiáltott, emelt és követelőző hangon, mintegy dühös parancsként. A fiú nem válaszolt.

A lány túlságosan dühös volt ahhoz, hogy visszaszálljon a kocsiba. Beiramodott az erdőbe, és nekifeszült a szélnek. Zöld kabátja menet közben lobogott mögötte. Csillogó hajáról lecsúszott a kapucni, a szél pedig hosszú ujjakká változtatta az ágainkat, amik felé nyúltak, hogy belekapjanak a ruhájába, és megkarcolják a bőrét. A lány letért az ösvényről, és eltévedt a fáink között. Könnyű eltévedni minálunk.

Talált egy kis tisztást, ahol egy kis patakocska folyt.

Figyelmeztethettük volna őt, de nem tettük.

A patak ezüst lánc módjára szelte ketté a talajt. A süvöltő légáram nem érintette a víz felszínét.

A lány a homlokát ráncolva közeledett, aztán megpillantotta saját magát a tükörszerű, ezüstös vízben. Nem látta a horzsolásokat az arcán, és nem látta az összegubancolódott haját sem. A víz tükrében olyan káprázatos volt, amilyen csak egy idegen lehet. Olyasvalakit látott, aki csupa csillogó külcsín volt, aki el tudja hitetni másokkal, hogy igaz a tökéletesség gyönyörű hazugsága. Olyasvalakit látott, akit ha egyszer látnak, sohasem feledik.

Megfeledezett a szélről, a fákról és a világról is. Csak saját magát látta. Csak a szirének énekét hallotta.

„Ez az a dicsőség, amire vártál. Erre születél. Mindössze annyit kell tenned, hogy érte nyúlsz, és elveszed. Mindig is különlegesnek, gyönyörűnek és egyedinek szántak téged. Csak te érdemled meg ezt az ajándékot, csak te, csak te...”

Amikor a kezek kinyúltak érte a vízből, a lány is nyújtotta az ölésre vágyó karjait.

Elnyelte a folyó, zöld kabátostul és mindenestül, egyetlen szipantással. A röpké küzdelem alig kavarta fel a nyugodt, ezüstös vízfelszínt. A lány eltűnt.

Az élők világában azt mondták róla utoljára, hogy „ő hozzád képest semmi”. Senki sem akarna ilyen sírfeliratot magának, ám ez aligha számít.

Az elveszett lány most már semmivé lett. Semmi sem maradt belőle, csak egy sóhajtás visszhangja, ami elhal a nyári levelek közt. A visszhang hátrahagyása hagyomány. Az erdők tele van visszhangokkal.

Az emberek várakozással töltik az egész életüket, hogy valami elkezdődjön, helyette pedig végük lesz.

Nos, a végzetre senki sem panaszkodhat. Mindenkit utolér.

A MAGÁNYOS HELY

MÁDOK SULIBA JÁRNI. Nem mintha a Baxter Gimnáziumért rajonganék, azért a vörös téglás börtönért, ahol a focicsapatunk – a Baxter Gimi Hollói – és a vezérszurkoló lányok tartják a kialakított csipkelődési rendet (éljenek a madaras szóciccek). Hanem a barátaimat szeretem, és mindig jól érzem magam velük.

Vagyis hát többnyire.

Van egy külön asztalunk az ebédlőben. Amelyikünk először érkezik, lefoglalja, így a többiek ott találnak minket, az egymástól elválaszthatatlan négyest. Susie-t a hatalmas kapucnis pulcsijában, ahogy kerül a neki beszólogató bunkó focisták tekintetét, vagy éppen győzedelmesen lesújtó pillantást vet rájuk. Rozt a réveteg tekintetével és a határozott véleményével. Plusz engem és Harvey-t, akik

mindig egymás mellett ülünk. Mi négyen általában végigcsacsogjuk az ebédet.

Egyikünk sem szokott valami sokat beszélni a családjáról. Harvey apukája *tényleg* problémás. Roz apukája Walker tiszteletes. Érdekes helyzet, amikor az egyik legjobb barátnőd apukája lelkész, miközben neked van két nagynénéd, akiknek bármelyik pillanatban kicsúszhat a száján, hogy „éljen a sátán!”

Általában könyvekről, filmekről, tévéműsorokról és művészetről beszélgetünk. Harvey pont olyan szívesen véleményezi az aranykor szuperhőseit, mint én a klasszikus horrort.

Harvey ezúttal nem evett semmit, és kevesebbet is beszélt.

– Mi van veled? – sziszegte Susie, amikor Harvey visszavitte érintetlen tálcáját. – Mintha semmi sem érdekelné. Még Sabrina sem.

Próbáltam mosolyogni, de nem sikerült. Roz vadul oldalba bökte Susie-t.

– Semmiség – feleltem. – Mindenkinek vannak rossz napjai. Biztosra veszem, hogy holnapra olyan lesz, mintha kicserélték volna.

Miután Harvey egykedvűen visszajött az asztalhoz, átkaroltam a nyakát, és kedvtelve megbirizgáltam a haját.

– Au! – kiáltott fel. – Sabrina, *kitépted* a hajamat!

– Húha... nem is téptem ki. Csak megbirizgáltam, szeretgetve és normálisan.

– Sabrina, azok ott hajszálak a kezében? – figyelmeztetett Roz. Elrejtettem a hajszálakat.

– Néha túl erősen fejezem ki a szeretetemet.

Harvey, Roz és Susie is rám meredt. Néha belegondolok, vajon hogy néznének rám, és milyen furcsának találnának, ha tudnák az igazat.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Akármi volt is Harvey-val, ugyanúgy hazakísért, mint általában. Sajnos ez azt jelentette, hogy megakadt a szeme a lányokon az erdő szélén. Megint.

– Hé, Brina – biccentett a fáknál álló csapathoz. – Ismered őket?

Most három lány volt ott. Mindannyian csipkegalléros és csipkével szegélyezett ujjú, sötét ruhát viseltek, de rövid szoknyával, mint ha szexi kvékerek lennének. Egy fiú is volt velük, sötét ruhában és sötét hajjal, az ő arcát viszont nem láttam.

– Nem hiszem – hazudtam.

Még ilyen távrolól is felismertem a lányokat. Három boszorkány volt, akik már az Okkult Művészetek Akadémiájára jártak. Egymásba botlottunk párszor. Prudence, Dorcas és Agatha gyönyörűek, befolyásosak voltak, és nem nyűgözte le őket a gondolat, hogy egy félig halandó is az ő szeretett iskolájukba járjon. Minden alkalmat kihasználtak arra, hogy világossá tegyék: alsóbbrendű vagyok.

Most anélkül is alsóbbrendűnek éreztem magam tőlük, hogy egyáltalán rám néztek volna. Hogy bármit is tettek volna.

Úgy véltem, a fiút nem ismerem. Biztos egy halandó, akivel szórakoznak. Prudence, Dorcas és Agatha dolga az volt, hogy hűségesen szolgálják Blackwood atyát és a sátánt, örömük pedig a halandó férfiak kíntása.

– Ühüm. Én sem láttam még őket – állapította meg Harvey. – Biztos nem a városból valók.

– Most már mindennap más lányokat fogsz stírolni? – élcelődtem. – Nem tudtál valami kellemesebb hobbit találni magadnak, például sakkozni vagy molylepkéket gyűjteni? Szerintem a molylepkegyűjtés nagyon szexi.